

H. C. Andersen. ”Thepotten”

Eventyr. 1864

Der var en stolt Theepotte, stolt af sit Porcellain, stolt af sin lange Tud, stolt af sin brede Hank; den havde Noget forud og bagud, Tuden for, Hanken bag, og det talte den om; men den talte ikke om sit Laag, det var knækket, det var klinket, det havde Mangel, og sin Mangel taler man ikke gerne om, det gjør nok de Andre. Kopper, Fløde- og Sukkerskaal, den hele Theeopstilling vilde nok mere huske paa Laagets Skråbelighed og tale om den, end om den gode Hank og den udmærkede Tud; det vidste Theepotten.

”Jeg kjender dem!” sagde den ind i sig selv, ”jeg kjender ogsaa nok min Mangel og jeg erkjender den, deri er min Ydmyghed, min Beskedenhed; Mangler have vi Alle, men man har da ogsaa Begavelse. Kopperne fik en Hank, Sukkerskaalen et Laag, jeg fik nu begge Dele og een Ting forud, den de aldrig faae, jeg fik en Tud, den gjør mig til Dronning paa Theebordet. Sukkerskaalen og Flødepotten forundes det at være Velsmagens Tjenerinder, men jeg er den Givende, den Raadende, jeg udbreder Velsigelsen blandt den tørstende Menneskehed; i mit Indre forarbeides de chinesiske Blade i det kogende, smagløse Vand.”

Alt Dette sagde Theepotten i dens freidige Ungdomstid. Den stod paa det dækkede Bord, den blev løftet af den fineste Haand; men den fineste Haand var keitet, Theepotten faldt, Tuden knak af, Hanken knak af, Laaget er ikke værdt at tale om, der er talt nok om det. Theepotten laae besvimet paa Gulvet, det kogende Vand løb ud af den. Det var et svært Stød, den fik, og det Sværeste var, at de loe, de loe ad den og ikke ad den keitede Haand.

”Den Erindring faaer jeg nu aldrig ud af mig!” sagde Theepotten, naar den siden fortalte sig selv sit Levnetsløb. ”Jeg blev kaldt Invalid, sat hen i en Krog og Dagen derpaa foræret bort til en Kone, der tiggede Madfedt; jeg kom ned i Armoden, stod maalløs, baade ud og ind, men der,

som jeg stod, begyndte mit bedre Liv; man er Et og bliver et ganske Andet. Der blev lagt Jord ind i mig; det er for en Theepotte at begraves, men i Jorden blev lagt et Blomsterløg; hvem der lagde det, hvem der gav det, veed jeg ikke, givet blev det, en Erstatning for de chinesiske Blade og det kogende Vand, en Erstatning for den afbrudte Hank og Tud. Og Løget laae i Jorden, Løget laae i mig, det blev mit Hjerte, mit levende Hjerte, et saadant havde jeg før aldrig havt. Der var Liv i mig, der var Kraft og Kræfter; Pulsen slog, Løget skød Spire, det var ved at sprænges af Tanker og Følelser; de brøde ud i Blomst; jeg saa den, jeg bar den, jeg glemte mig selv i dens Deilighed; velsignet er det at glemme sig selv i Andre! Den sagde mig ikke Tak; den tænkte ikke paa mig; - den blev beundret og lovpræet. Jeg var saa glad derover, hvad maatte den da ikke være det. En Dag hørte jeg, der blev sagt, at den fortjente en bedre Potte. Man slog mig midt over; det gjorde voldsomt ondt; men Blomsten kom i en bedre Potte, - og jeg blev kastet ud i Gaarden, ligger der som et gammelt Skaar, - men jeg har Erindringer, den kan jeg ikke miste.”

Skriveøvelse:

Skriv om først at være én person og siden at blive en anden.
Skriv i 3. person.

1. Skriv om først at være en person af siden
blive en anden.
Skriv i 3. pers.

En fandens karl. Det havde han altid været
Brotvænder, og fandens i voldsk. En hurtigt snærende
bemærkning mestrede han til UG. Han gik aldrig af
vejen for en god hå. Han havde den der
energi over sig, som andre jo, som uforsvarelig.
Alt kunne være af lige om lidt eksploderede han
Det var det alle så. "Når det alle" ^{og alle ville være sammen med ham} "for" ^{for} "hans" ^{hans} "følelse"
godt det var en illusion. Inden i følte han sig
svag og uduelig.

Alt dette, alle disse kaotiske følelser, kom op den
dag han fik en sygdom, uhelbredelig sygdom. En
sygdom man kunne dø af. Den dag han skulle
rejse sig op i klassen og fortælle om sin sygdom kunne
alle se hvem han virkelig var. Ingen inviterede ham
mere til fester, overnatning i naturen med bål og
pølser og masser af bajere.

Ensomheden han følte var ved at tage livet af ham.
Alene gik han gennem byens gader. Modløs, forladt og
"nede".

Sådan gik mange år. Og han spurgte sig selv "Hvorfor
vil ingen være sammen med mig?" Men en dag spurgte
han selv et nyt spørgsmål "Hvorfor vil jeg ikke række
ud mod andre?" Og bliver nødt til at spørge mine med-
mennesker om det er dem efter jeg selv som ikke vil
være sammen. Og pludselig fik han mange venner
igen. For det var hans egne fordomme mod sine følelser
Han kunne ikke lide den person han var når han
var sammen med andre. Men han blev ven og
fik venner igen.

Asmund

En fandens karl. Det havde han altid været. Brotvænder og fandens i voldsk. En hurtigt snærende bemærkning mestrede han til UG. Han gik aldrig af vejen for en god hå. Han havde den der energi over sig, som andre så som uforudsigelig. Alt kunne ske, og lige om lidt eksploderede han.

Det var det alle så, og alle ville være sammen med ham. Næsten alle. For han vidste godt, at det var en illusion. Inden i følte han sig svag og uduelig.

Alt dette, alle disse kaotiske følelser, kom op den dag han fik en sygdom, uhelbredelig sygdom. En sygdom man kunne dø af. Den dag han skulle rejse sig op i klassen og fortælle om sin sygdom kunne alle se, hvem han virkelig var. Ingen inviterede ham mere til fester, overnatning i naturen med bål og pølser og masser af bajere.

Ensomheden han følte, var ved at tage livet af ham. Alene gik han gennem byens gader. Modløs, forladt og "nede".

Sådan gik mange år. Og han spurgte sig selv: "Hvorfor vil ingen være sammen med mig?" Men en dag stillede han sig selv et nyt spørgsmål: "Hvorfor vil jeg ikke række ud mod andre?" Jeg bliver nødt til at spørge mine medmennesker, om det er dem eller mig selv, som ikke vil være sammen. Og pludselig fik han mange venner igen. For det var hans egne fordomme mod sine følelser.

Han kunne ikke lide den person, han var, når han var sammen med andre. Men han blev en ven og fik venner. Igen.